

Michel Franco, **Chronic**.
Mexico/Frankrijk (2015).

Drama, 94 minuten. DVD
€ 9,99.

David is verpleegkundige. Hij verzorgt terminale patiënten thuis. Soms blijft hij, ook als hij geen dienst heeft, 's nachts bij een patiënt, zoals bij John, die een zware hersenbloeding heeft gehad. Dit wekt bevreemding op bij diens familieleden. Ze vertrouwen David niet helemaal. In de film *Chronic* zien we David nauwgezet, zorgvuldig, liefdevol en toegewijd omgaan met zijn terminale patiënten. Hij voelt zich zo diep verbonden met hen dat hij alles doet om hun leven te verlichten. Hij lijkt de ideale verpleegkundige die volledig emotioneel betrokken is bij zijn patiënten. Zijn patiënten vormen voor hem zijn thuisbasis, de zin van zijn leven.

De scènes waarin David patiënten verzorgt zijn prachtig gefilmd, zoals aan het begin als David de uitgemergelde terminaal zieke Sarah wast. Een lange opname vol warmte, tederheid en kwetsbaarheid. Toch roepen deze scènes een unheimisch gevoel op. Heeft de familie van John gelijk? Is er meer aan de hand? Al bij aanvang van de film ontstaat dit gevoel van beklemming. Zijn toewijding roept ook andere vragen op: wat doet hij naast zijn werk? Heeft hij wel een privéleven? Het wantrouwen wordt bij de familieleden van patiënt John zo groot dat ze hem aanklagen voor aanranding. Hij wordt ontslagen bij zijn zorginstelling. David zoekt

dan, na jaren, contact met mensen uit zijn verleden. Het wordt duidelijk met welk innerlijk conflict David worstelt, als hij opnieuw de zorg op zich neemt voor een terminale patiënte.

De film kreeg terecht vier sterren. In prachtige verstilde opnames worden Davids zorg, aandacht voor en betrokkenheid bij zijn patiënten goed weergegeven. Het lijden van de patiënten – en van David, wordt subtiel in beeld gebracht. Al wordt er soms ook erg veel overgelaten aan het interpretatievermogen van de kijker. *Chronic*, de titel van de film, slaat niet zozeer op terminale patiënten, maar ook op professionele verzorgers en vrijwilligers die zich al te diep laten verstrikken in de pijn en het lijden van hun patiënten. Ze zijn chronisch afhankelijk van hun patiënten geworden.

De film roept belangrijke ethische vragen op over zorg bij het levenseinde: hoe ver moet je gaan in de zorg voor je patiënten? Mag dit ten koste gaan van je privéleven? Hoe moet je handelen als doodzieke patiënten dood willen en niet verder willen leven? In *Chronic* worden op eerlijke wijze vragen en problemen aan de orde gesteld over mensen die ongeneeslijk ziek zijn en wat de impact daarvan is op hun verzorgers.

Ook al zijn er geen snelle beeldwisselingen of prachtige dialogen, toch is het – zeker voor zorgmedewerkers – een aangrijpende film die als spiegel kan dienen om na te denken over de eigen zorghouding.

Ina Brouwer, zelfstandig gevestigd supervisor en begeleider van filmgesprekken